

Escola Diputació, 25 anys d'història?

L'escola celebra aquest 2020, amb tothom confinat pel Covid, els 25 anys de la inauguració del nou edifici, però no són pas 25 anys d'escola.

Segons algun document que vam trobar sembla que es va crear els anys 30, tot aprofitant uns pisos que es van habilitar com escola.

Diuen que qui no coneix tota una història no pot estimar-la plenament.

És per això que m'he decidit a escriure la meva experiència i relació personal amb l'escola, perquè no es perdi la memòria i les noves generacions coneguin d'on venim i puguin marcar cap on es va, seguint el lema de l'escola "Entre tots, construïm l'escola cada dia"

Aquest és un recull i recopilació de vivències, anècdotes i curiositats dels meus 21 cursos com a professor i 17 com a director de l'escola.

Serà un lliurament per capítols....

CAPÍTOL 1: A l'edifici antic

La meva experiència es remunta a desembre del 1991, quan anava a omplir la sol·licitud pel concurs de trasllats. Havíem decidit que tota la família ens traslladàvem a Barcelona, deixaríem el poble per venir a fer de mestres a Barcelona, tot cercant una vida professional menys estressant- Ens ho mereixíem després de 15 anys dirigint i treballant a l'escola on s'havien fet grans els nostres fills.

Tot cercant escoles al llistat vaig veure el nom de l'Escola Diputació. No em sonava de res. Vaig decidir anar a veure-la. Quan vaig arribar a l'adreça no hi vaig trobar cap escola, vaig preguntar a la senyora del quiosc i em va dir que hi estava just davant. No m'ho podia creure, allò no podia ser una escola. Vaig decidir entrar. Uns esglaons desgastats em portaren fins al primer pis. Vaig entrar-hi. Certament, era una escola.... però en quines condicions més lamentables.

L'edifici, que era del 1906, com quedava reflectit al dalt de la façana, estava format per uns baixos i dues plantes. L'escola ocupava el primer i segon pis, s'hi accedia per dues escales, una a cada banda de la impremta, el taller i el magatzem que ocupaven tots els baixos de l'edifici i part de l'interior d'illa (bona part del que ara és el pati).

El menjador, servit amb càtering, es feia al primer pis, aprofitant algunes aules.

Al primer pis hi havia les aules fins a 3r curs, distribuïdes al voltant d'un vestíbul que recordava el passadís d'una casa senyorial de l'Eixample. Al segon pis hi havia la resta de cursos i el despatx de direcció. Allà vaig poder parlar amb en Luis Sierra, el director, que em va explicar la situació de l'escola i, el més important per a mi, em va confirmar que hi havia una vacant de matemàtiques. Malgrat l'edifici, vaig demanar la plaça perquè en aquella poca estona vaig intuir que allà s'hi respirava un ambient familiar i de respecte.

Així va ser com l'1 de setembre de 1992 vaig arribar destinat a l'escola com a "profe de mates", així és com em diuen els de les meves primeres promocions.

Hi vaig trobar un equip de mestres fabulós, tant humanament com professionalment. Quedi aquí el meu homenatge i record per tots ells: Lluís, Lina, Sagrario, Magda, Antonia M, Antonia G, Anna, Jose V, Rosa, M Cinta, Àngela...

No puc oblidar les famílies, vaig trobar-hi una gran implicació en l'educació dels seus fills i filles, amb un gran respecte i suport a la meva tasca com a tutor.

No m'esperava que dins d'aquell edifici tan desvalgut hi trobaria una escola tan familiar, unida i engrescada.

I va arribar el primer dia de classe... em sentia com un principiant.. vaig trobar un alumnat excel·lent, respectuós i treballador que em va captivar. Els alumnes de 6è i 7è em van rebre molt bé... però els de 8è, dels qui precisament n'era tutor, m'esperaven amb les urpes esmolades...no tenien bons records de les mates a 6è, però a 7è havien tingut un substitut jove que els havia agradat molt i les primeres setmanes no feien més que recordar-me'l... crec que em veien gran... em va costar guanyar-me'ls. Finalment, es van convertir en una promoció molt especial per a mi. Tinc d'ells i d'elles un gran record; amb alguns encara mantinc contacte i tenim pendants sopars de trobada com els que vam fer durant uns anys.

D'acord que

- a) hi havia l'aula de 7è que no tenia ventilació directa a l'exterior i quan entraves et venia una olor de "tigre"...
- b) Al pati del Cicle Superior vam haver de prohibir saltar, perquè a l'aula del pis de sota els queia la pintura del sostre i un dia fins i tot va caure un fluorescent...
- c) Els patis eren una mínima expressió... el d'educació infantil fins a 4t curs era més petit que el pati del menjador actual, des d'allà es veia l'interior d'illa, tot ple de claraboies rodones i poc agradable a la vista.
- d) Els dos patis pels de 5è a 8è eren dos minúsculs patis interiors, sense els rajos del sol, tan petits que no era obligatori sortir al pati i molts preferien quedar-se a l'aula a jugar o xerrar.
- e) I moltes més mancances en espais....

Però, malgrat tot això, aquell curs 92-93 va ser, per a mi, un curs meravellós. Com a tutor de 8è vaig poder gaudir, com mai, de la tasca de mestre, sense les preocupacions de la direcció.

Em va tocar planificar el viatge de fi de curs dels de 8è. Vaig proposar fer el viatge que realitzava amb la meva antiga escola del poble, un viatge a Suïssa i Alemanya. Els va agradar molt. La casualitat va fer que una professora, que feia una substitució a l'escola, parlés del nostre projecte a la seva nova escola, l'escola Ton i Guida, que es va posar en contacte amb nosaltres. Després de parlar-ho, vam decidir fer junts el viatge i abaratir costos. Abans, per tal que els nois i noies es coneguessin, vam fer una excursió conjunta a Blanes. Finalment, vam fer el viatge a Suïssa i Alemanya que va ser el primer d'una tradició que va perdurar molts anys a la nostra escola.

Durant tot aquell curs vaig compartir la lluita d'en Lluís, el director, de tots els mestres més antics i d'un grup molt implicat de famílies per aconseguir allò per què feia tants anys que lluitaven... una escola nova.

L'ajuntament pagava el lloguer i portava ja temps negociant el preu de compra de tot l'edifici amb els propietaris, això repercutia en el fet que, des de feia anys, tan sols es feien les reparacions imprescindibles, però res de manteniment ni pintura.

L'escola era "l'aneguet lleig" de l'Eixample. El Llorers (Reyes Católicos en aquell temps) era l'escola gran del barri. Feia pocs anys, s'havia construït el Joan Miró i estava en marxa la construcció de l'Auró. Les dues construccions destinades a escoles del CEPEPC del barri.

Mentre, la nostra escola, pública, seguia lluitant, des de feia anys, per un edifici nou que semblava que mai arribaria.

Un dia en Lluís ens va comunicar que, finalment, la cosa anava de debò i es construiria la nova escola, fins i tot varen venir a presentar-nos la maqueta. Això em va confirmar que érem l'aneguet lleig. Jo havia vist maquetes d'escoles, maques i ben fetes, però la maqueta de la nostra semblava una broma, semblava feta per sortir del pas.

Però, finalment, el dimecres 23 de juny del 1993 tot el professorat vam empaquetar les poques coses que hi havia a l'escola i vam deixar pas a les màquines que, en pocs dies, enderrocaren l'edifici. El treball i la constància del professorat i famílies veteranes havia aconseguit fer realitat el somni de la nova escola. Aquell 23 de juny a les 13 hores en Lluís i jo vam tancar les portes de l'escola per no tornar-hi més. En el seu rostre vaig veure-hi dibuixada l'alegria d'una fita aconseguida, la nova escola per la qual tant havia lluitat.

Els sons d'uns petards, preludi de la revetlla de la tarda, semblaven celebrar aquell fet històric per a la nostra escola.

Cada dia, durant dos cursos, ens haurem de traslladar, alumnes i professors, en autocars a la Zona Franca per seguir l'activitat escolar...**Però això serà tema pel pròxim capítol.**

La meva primera promoció, a l'aula de 8è, l'últim dia abans de tancar l'edifici vell.